

²⁶Jézus ezt is mondta: *Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember magot vet a földbe, ²⁷azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, az ember pedig nem tudja, hogyan. ²⁸Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászbán. ²⁹Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert elérkezett az aratás ideje.*

Kedves Testvéreim!

A héten – egy kényszerpihenőnek köszönhetően – több időt tölthettem el legnagyobb gyermekemmel. Dani 9 éves. Sokat beszélgettünk, és egyszer csak a magasságra terelődött a szó. Dani a kortársai közt az alacsonyabbak között van, mint ahogyan én is, egészen a középiskoláig a legkisebbek közt voltam. Hogy zavarja őt, hogy nem növekszik, jól mutatja, hogy rendszeresen odaáll az ajtófélfához, ahol le szoktuk mérni a gyerekeket és bejelöljük a növekedésüket, és kéri, hogy mérjem meg. Most is kérte, megmértük és az eredmény csupán egy fél centi növekedést mutatott az előző méréshez képest. Nem növök! Mondta ő, mire megmutattam, hogy hol kezdtük a mérést, amikor még szinte fele akkora volt, mint most. Aztán arról is beszélgettünk, hogy nem csak testmagasságban lehet növekedni. Mert Dani az elmúlt hónapokban nagyon sokat fejlődött. Meglepődtem a szókincsén, és hogy olyan dolgokról van tudása, amelyek akár felső tagozatban lesznek csak tananyag az iskolában.

Mai igénk a növekedésről szól. Jézus nagyon sokszor példázatokban beszélt, olyan egyszerű képeket használt mondanivalója továbbadására, amelyek ott voltak az emberek hétköznapijaiban. Ezek közül is az egyik legegyszerűbb kép ez a mai, a magától növekedő vetés példázata. Jézus az Isten országának útjáról beszél az ember életében. Valóban egyszerű a kép: *Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember magot vet a földbe, ²⁷azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, az ember pedig nem tudja, hogyan. ²⁸Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászbán. ²⁹Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert elérkezett az aratás ideje.*

Nem csak Jézus szerette az ehhez hasonló képeket, hanem már a próféták is előszeretettel használták, leginkább az aratás képét az utolsó ítélettel kapcsolatban. De Jézus valóban sokszor használ mezőgazdasági hasonlatokat. A megvetéssel kapcsolatban is ismerhetjük több példázatát: a magvető, aki bőségesen hinti a magot mindenfelé, útra, kövek, tövisek közé és a jó földve is. Vagy a búza és konkoly példázat, amelyben együtt növekszik a jó és rossz mag. De most egy egészen egyszerű képet hoz hallgatói elé. A magot elvetik, majd felnő és learatják. Ami érdekes a többihez képest az a vetés és aratás között eltelt idő cselekményét illeti. Ennek a példázatnak a kulcsszava: a magától. Magától nő, magától növekszik a vetés. A görög szövegben ez a magától így hangzik: automaté, azaz automatikusan, ami azért árnyalja a képet, mert ez mutatja, hogy a mag nincs elhanyagolva, nincs magára hagyva, csupán a folyamatba nem lehet beleszólni, nem lehet gyorsítani, lassítani. A gazdának bíznia kell abban, hogy az a mag, amit egyszer elvetett, majd szárba szökken, felnő, kivirágzik, terem és beérik az aratásra. A növekedésért semmit nem tehet.

Említettem, hogy én is alacsony voltam általános iskolában. Felső voltam, amikor hallottam, hogy valakinek úgy nyújtották a lábát, hogy fellógatták fejfelé, és állítólag centiket nőtt a lába. Gondoltam kipróbálom, és a kerti hintánál fejfelé lógva nyújtottam. Persze semmi nem történt azon kívül, hogy viszonylag gyorsan fejembe szállt a vér és le kellett szállnom. Így utólag elég viccesnek tűnik, de amikor az ember a legkisebbek között van, akkor szeretne növekedni, és zavaró, hogy látszólag semmi nem történik.

Pedig történik. Ahogy Dani is növekedett az előző méréshez képest, igaz, hogy nem centiméterben, hanem ismeretben, megértésben sok-sok mindenben. Neki most erre volt szüksége, és majd eljön a testi növekedés ideje is.

Az Isten igéje olyan, mint a földbe vetett mag. Erről maga Jézus beszél. a magi igénk előtt elhangzó magvető példázatában. A kettőt nem lehet egymástól elválasztva nézni. Tehát az Isten igéje a mag. Az a mag, amelyet, ha nyitott szívvel fogadunk, akkor elkezd növekedni bennünk. A nyitottság az jelenti, hogy odafigyelek rá, nem mással törődöm, nem más köti le a figyelmemet. Ez egy külön prédikációs téma, de azért röviden igyekszem erről is beszélni.

A gyerekeket iskolába járattuk. Miért? Azért, hogy tanuljanak, megtanulják az alapvető ismereteket, amelyeket azután felnőve használni tudnak. Lehet valaki úgy is felnőtt, hogy nem jár iskolába. Egy darabig eljuthat saját tapasztalatai alapján az ismeretszerzésben. Egy nagyon a szó jó értelmében egyszerű élet lenne az övé, de nagyon sok minden nem lenne, nem lehetne meg az életében. Lehet így élni, lehet így végigélni egy életet. Előbb utóbb megtanulva sok-sok dolgot. De hamar jön a baj, ha víz helyett valamilyen savval töltjük meg a kulacsunkat tudatlanságunk miatt.

Ugyanígy a lelki növekedésben is el lehet jutni saját tapasztalatok alapján egy bizonyos szintre, és ez nem rossz dolog. De ahhoz, hogy értelmes dolgokkal töltsük meg lelki kulacsunkat, nem árt, ha elmélyedünk az Isten ismeretében.

Magyarul, a helyett, hogy minden hülyeséget kipróbálunk, vegyünk kezünkbe a Szentírást és kezdjük el olvasni, mert csak és kizárólag ezen a könyvön keresztül szól hozzánk az Isten. Aki ezt megtette már, az tudja, hogy miről beszélek, akiben viszont felmerül a kétség ezzel kapcsolatban, annak érdemes megfontolnia az oltár felolvasott mondatokat, amelyeket Péter írt le: *“Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.*

Mert már akkor is sokan mondták Jézus történetére, hogy mese. De ez a mese az igehirdetés bolondsága értelmet és célt ad mindennek. Nem csak élünk és meghalunk, hanem értelmes életet élhetünk. Aki ilyen életet szeretne, nem pedig cél nélküli üres hétköznapiakat, annak érdemes odafigyelni rá, és nyitott szívvel hallgatni azt amit mond.

És ha így teszünk, akkor növekedni fogunk. Növekedni az Isten ismeretében, növekedni szeretetben, növekedni Isten és emberek előtt való kedvességben, növekedni a hitben.

Nem egyik pillanatról a másikra. Nem biztos, hogy látványos növekedés ez. Sőt lehet, hogy sokszor azt érezzük, hogy semmit nem haladtunk előre. De vajon az a növekedés fontos csak, amit mi látunk? Mi máshogy látjuk magunkat. Mi odaállunk az ajtófélfához és ahhoz hasonlítjuk magunkat, hogy a többiek meddig érnek. Pedig lehet, hogy már régen lehangyuk a többieket. Csak nem abban, és nem úgy, ahogyan mi gondoltuk.

A hívő ember – a Jézus Krisztusban, mint személyes megváltójában, a bűneimért önmagát áldozó Isten fiában – hívő ember automatikusan növekszik. Nem azért, mert ezért bármit tesz, hanem azért, mert bízik Istenben.

Ki dolgát mind az Úrra hagyja, és benne bízik szünetelen, azt ő megőrzi és megtartja sok földi bajban, ínségben...

Jobb nekünk bízva csendben lenni, hogy szívünk békén várja meg, mit a bölcs Isten készül tenni, míg üdvös terve végbemegy.

Szeretem ezt az éneket, mert éppen erről az Istenre való ráhagyatkozásról szól. Nem tétlenségre bíztat, csupán arra, hogy ne a magunk erejében, lehetőségeiben, ügyességében bizzunk, hanem bízunk rá minden dolgunk, minden utunk és lehetőségünk... Ki benne bízik boldogan, arra az Úrnak gondja van. – zárul az ének. És valóban ezt tapasztalhatja meg az, aki teljesen rá tud hagyatkozni. A mag, a jó talajba, a nyitott földbe, szívbe hullva szárba szökken, felnövekszik, kivirágzik és termést hoz.

Akiben pedig már elkezdődött ez a növekedés, az előbb utóbb meg is fog látszani az életén. Ahogyan heti igénk fogalmaz: fölötte ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad. (Ézs 60,2)